

Wapenmeester

Dubbelleven

Wraak

Wapenmeester Dubbelleven

Wapenmeester Wraak

Gerrie Donn

Tekst © Gerrie Donn
Omslag wall.alphacoders.com
Kart © Gerrie Donn
ISBN: 9789402163032

Hoofdstuk 1

‘Lilly!’ Snel ging Lilly met de melk naar haar moeder toe. ‘Waar bleef je zo lang?’ ‘Eh... Ik...’ Lilly keek naar haar voeten. Opeens voelde ze een klap tegen haar wang. Ruw pakte moeder Lilly vast. ‘Kijk me aan als ik tegen je praat!’ Bang keek Lilly naar haar moeder. ‘Ik... ik...’, stotterde Lilly. ‘Houd je mond toch! Je vertelt toch alleen maar leugens.’ Lilly zei niks. Ze wist dat het geen zin zou hebben om zich te verontschuldigen. ‘Ga water halen!’ ‘Is goed mam.’ Lilly keek nog eens achterom en toen ze er zeker van was dat haar moeder haar niet meer zag, wreef ze over haar wang. Dat zou een blauwe plek worden. Deze keer schoot Lilly wel op. Zo snel als ze kon, pompte ze de emmer vol. ‘Hier is het water.’ Moeder pakte het water aan, maar keek Lilly niet aan. ‘Dek de tafel, vader is er.’ ‘Goed moeder’, zei Lilly gedwee.

Lilly werd wakker van een onbekend geluid. Slaperig keek ze om zich heen. Ze had dorst. Zachtjes liep Lilly naar beneden. Ze keek goed waar ze haar voeten neer zette. Ze mocht echt geen lawaai maken. Als ze betrapt werd, zou ze vast een pak slaag krijgen en dat wilde ze niet. Toen ze beneden was, liep ze naar de deur, maakte die open en liep naar de pomp. Net toen ze water wilde pompen, zag ze twee zwarte schimmen. Ze kon nog net een gil onderdrukken. Zouden dat de geesten zijn waar de mensen uit het dorp het over hadden? In het dorp ging het gerucht dat het zou spoken in het bos. Er zouden een geesten zijn en heksen. De mensen noemden de baas van alle geesten: de zwarte geest van al het kwaad. Daarom kwam er niemand in het bos. En trouwens, de mensen die wel het bos in gingen, zag je bijna nooit meer terug. Ze zocht een plek om zich te kunnen verstoppen, maar vond niks. Het enige wat ze kon verzinnen was: plat op de grond gaan liggen. Dat deed ze dus maar. ‘Het licht is al een poos uit’, zei één van de schimmen, ‘ze slapen vast.’ Dat waren geen geesten! Het waren dieven! Tot Lilly’s grote verbazing zagen ze haar niet. Eén van de dieven maakte de deur open en float. Uit de struiken kwamen nog vijf mannen aangelopen. En ook zij liepen, zonder het te weten, rakelings lang Lilly. Met z’n zevenen liepen ze naar binnen. Lilly hoorde gerommel. Opeens riep een zware mannenstem: ‘Wat doen jullie hier? Mijn huis uit!’ Lilly hoorde één van de mannen lachen. ‘Ik doe gewoon waar ik zin in heb.’ Nu lachten de andere mannen ook. Een harde gil overstemde het gelach. Dat was moeder wist Lilly. ‘Wat hebben jullie

gedaan!' riep moeder. Lilly hoorde haar moeder huilen. Maar opeens stopte het huilen. Lilly werd bang. Deze mensen waren gevaarlijk! Ze kon maar beter weggaan. Lilly keek om zich heen en zag als enige mogelijkheid het bos. Nee, ze kon dat maar beter niet doen. Daar waren geesten! Hier blijven liggen was ook geen optie. Als het licht werd, zouden ze haar zien. 'Dan toch het bos', zei Lilly tegen zichzelf. Zo snel als ze kon, rende ze het bos in. Ze hoorde boze stemmen en wist dat ze ontdekt was. Ze rende harder, maar drie van de dieven gingen haar achterna.

Sam sloop door het bos. Samen met haar hond Sammy was ze op jacht. Ze had de zwart met bruine hond naar zichzelf vernoemd. Ze waren onafscheidelijk. Sam keek naar haar hond en zag dat hij onrustig was. In de verte hoorde ze geluiden. Meteen stond Sam op scherp. Ze luisterde nog eens goed en hoorde dat dit geen geluiden waren van dieren, maar van mensen. Ze verstopte zich achter een grote boom. Normaal gesproken kwamen mensen nooit zo ver het bos in, sterker nog, meestal kwamen mensen überhaupt niet in het bos, daar zorgde Sam wel voor. Met trucjes had ze ervoor gezorgd dat de mensen dachten dat het spookte in het bos. Het was tijd om die mensen te laten weten dat je maar beter niet in het bos moest komen. Ze haalde haar spullen op en wachtte tot de mensen eraan kwamen. Geschrokken zag Sam dat het niet gewoon een paar mensen waren, maar een meisje dat achterna werd gezeten door drie mannen. Ze kreeg een déjà vu. Ze dacht eraan dat zijzelf tien jaar terug achterna werd gezeten door een groep mannen die haar wilde doodden en dat ze zich toen bang in de bosjes had verstopt. Ze moest dit meisje helpen. Het meisje rende langs de boom waar Sam achter stond. Snel haalde ze een paar rookbommen uit haar tas. Daar kwamen de mannen aan. Ze gooide ze recht op het pad. De mannen werden ingesloten door grijsblauwe rook. Ze moesten het flink benauwd hebben. Sam haalde een toeter uit haar tas en blies er op. Toen begon ze in een koker te praten. 'Wie waagt het om mij te storen?' Doordat ze door de koker praatte, klonk het geluid veel harder en zwaarder en was het niet te horen dat Sam een vrouw was. Ze stak twee vuurpijlen af. 'Ga weg hier en kom nooit meer terug!' 'Ja... ja, is goed. Laat u ons dan gaan?' 'Ga!' Sam keek tevreden naar het resultaat. Ze knikte naar Sammy en ging snel het meisje achterna.

Doodsbang rende Lilly verder. Ze had de rook, de stem en het licht wel gezien en wilde zelf niet gepakt worden. Zo snel als ze kon, rende ze verder. Opeens lag Lilly op de grond. Ze had in het donker de kuil in het pad niet gezien en was er ingestapt. Doordat ze daar niet op bedacht was, verzwikte ze haar enkel en viel languit op het pad. Ze probeerde op te staan, maar dat lukte niet, omdat haar enkel heel erg zeer deed. Lilly probeerde het nog eens en zag tot haar grote schrik dat er iets zwarts op het pad stond. Een geest! Lilly probeerde op te staan en heel hard weg te rennen, maar vergat daar bij haar enkel en zakte kreunend weer neer op de grond. Als Lilly niet beter wist, dacht ze dat de geest haar wenkte. Bang probeerde Lilly zich in de struiken in te laten rollen. Ze werd nog veel banger toen ze zag dat de geest naar haar toe kwam.

Toen de geest heel dicht bij Lilly stond, zag ze dat de geest helemaal geen geest was, maar een gewoon mens. Niet dat Lilly daar minder bang van werd, maar toch was het een geruststelling. Verbaasd merkte Lilly dat de man haar omhoog trok. Ze wilde tegenstribbelen, maar door haar enkel lukte dat niet echt. De man ondersteunde haar, ze gingen langzaam vooruit. Na een poos lopen, stond de man stil. Hij liet haar los, liep naar de bosjes en schoof een paar takken opzij. Tot Lilly's grote verbazing kwam er een houten deur achter vandaan. De man wenkte en Lilly hinkelde er naartoe. De man hield de deur voor haar open. Aarzelend ging Lilly naar binnen. De man liep achter haar aan en sloot de deur.

'Maak het je maar gemakkelijk', zei de man. Verbaasd keek Lilly de man aan. Ze had van iemand die een geest speelde een zware mannenstem verwacht, geen vrolijke vrouwenstem. De vrouw deed de kap van haar mantel af. Het was een mooie vrouw met lange zwarte haren. De vrouw moest lachen. 'Had je niet gedacht hè?' Ze stak haar hand uit. 'Ik ben Sam en dit is Sammy.' Ze wees naar de bruin-witte collie. 'En jij?' 'Ik ben Lilly', zei Lilly

'Ga toch zitten. Dat is beter voor je enkel', zei Sam. Ze liep naar een kastje en haalde daar een verbanddoos uit. Lilly ging op de bank zitten. 'Eens even kijken wat ik voor je enkel kan doen.', zei Sam. Ze smeerde een verkoelend zalfje op de enkel van Lilly en tapete hem in. 'Zeg eens, wat deed je in het bos?'

'Ik vluchtte voor een paar dieven die bij ons thuis hadden ingebroken.', zei Lilly. Sam keek Lilly aan. 'Ik zag dat je vluchtte, maar dat waren geen dieven. Dat waren rovers!' 'Waarom denk je dat?', vroeg Lilly die had aangenomen dat het wel dieven zouden zijn. 'Omdat ze messen bij zich hadden.' 'Messen?'

'Ja, dat zag ik toen het licht van de maan op één van de messen viel. En dieven sluipen vaak je huis binnen, stelen van alles en zijn dan weer weg. Alleen rovers doodden de inwoners en steken daarna vaak het huis in brand. Was je alleen thuis?' 'Nee, mijn ouders waren ook thuis.'

'Hoe ben jij dan ontsnapt? Meestal binden ze eerst iedereen vast, martelen ze de inwoners van het huis om te weten waar alle waardevolle dingen liggen en doodden de rovers ze daarna. Meestal overleeft er niemand. Laat staan dat er iemand ontsnapt. 'Ik had dorst en ging daarom naar buiten om water te pompen.', legde Lilly uit, 'Toen ik die rovers zag, heb ik me verstoppt. U denkt dus dat ze mijn ouders vermoord hebben?' Sam knikte spijtig. 'Ja, dat denk ik wel.' Eigenlijk vond Lilly dat niet eens zo heel erg. Haar ouders hadden haar vaak geslagen en ze kon niks goed doen. 'Waarom heb je mij eigenlijk geholpen? Je had mij toch ook gewoon weg kunnen jagen net als al die andere mensen.' 'Nee, dat kon ik niet', zei Sam fel. Aangezien Sam geen aanstalten maakte om uit te leggen waarom, vroeg Lilly maar door. 'Waarom kon je dat niet? Je deed dat toch ook met al die andere mensen.' 'Dit was anders.' Boos keek Lilly Sam aan. 'Hoezo? Omdat ik een meisje ben?' 'Nee, omdat je net zo was als ik tien jaar geleden.', zei Sam. Ze ging naast Lilly op de bank zitten en haalde diep adem. 'Tien jaar geleden lag ik in bed. Ik had een drukke dag gehad en viel dus snel in slaap.

Midden in de nacht werd ik wakker. Brand!' Sam sloot haar ogen en dacht terug aan het moment dat ze wakker schok. Lilly die nog niet echt snapte wat dat met haar te maken had, wachtte geduldig af. 'Ik wilde naar buiten rennen, maar de deur van mijn kamer werd geblokkeerd door een balk van het plafond. Door de brand was hij losgekomen. Ik had twee keuzes: door het raam naar buiten springen of klimmen of leven verbrand worden. Ik klom via het raam naar buiten. Ik zag dat er beneden een klein legertje stond. De kans dat ik dit zou overleven was vrijwel nihil. Als ik al levend beneden aankwam, zou ik hoogstwaarschijnlijk door het leger gepakt worden en dan alsnog gedood worden. Gelukkig lukte het me om beneden te komen. Snel maakte ik dat ik weg kwam. Ik besloot om het bos in te vluchten en me daar te verstoppen. Helaas kwamen er een stuk of elf mensen achter me aan waarvan één een boogschutter was. Ik had geluk dat het niet zo'n goede boogschutter was, want anders was ik er al lang geweest. Toen ik de bosrand had bereikt, voelde ik opeens heel erge pijn in mijn zij. Ik was geraakt. Gelukkig was het een schampschot, maar toch deed het erg zeer en bloedde het enorm. In

het bos lukte het me niet zo goed om de soldaten af te schudden. Telkens wanneer ik dacht dat ik ze kwijt was, doken ze weer op. Op een gegeven moment lukte het om me te verstoppen in de bosjes aan de rand van het pad. Daar bleef ik doodmoe liggen. Door al het bloedverlies was ik flink verzwakt en het duurde ook niet lang en het begon te draaien voor mijn ogen. Ik dacht dat ik alsnog zou sterven en raakte bewusteloos.' Sam hield op met praten. Lilly, die het een spannend verhaal vond, keek vol verwachting naar Sam. 'Ik ga ervan uit dat je het toch overleefd hebt. Anders zat je hier niet.' Sam knikte en vertelde weer verder. 'Toen ik weer bijkwam, lag ik in een kamer van een herberg. Mijn zij deed verschrikkelijk zeer, ik had dorst en was heel erg moe.

Ik keek om me heen en zag dat er nog een man in de kamer was. Hij draaide zich om. Ik keek hem aan en vond dat hij op een boswachter leek. Ik vroeg of ik wat mocht drinken en de man pakte een beker water en gaf het aan mij. Ik dronk het op en stelde mijzelf voor. De man heette Denoi. Hij was inderdaad een boswachter, maar deed ook dingen voor de mensen in de dorpen rond het bos waar hij woonde. Ook kon hij enorm goed omgaan met heel veel verschillende wapens. Hij vertelde mij dat ook het bos in brand was gevlogen. Dat kwam doordat de vlammen van de brand waren overgeslagen naar het bos. Denoi was het bos in gegaan om te kijken of er misschien nog mensen in het bos waren en had mij zwaargewond in de bosjes gevonden. Hij had me gauw mee genomen en vluchtte daarna het bos uit. Denoi woonde in het bos totdat het bos tot de grond toe was afgebrand met zijn huis erbij. Daarom logeerde hij nu nog in een herberg totdat hij een nieuwe plek had gevonden om te wonen.

Toen ik weer was aangesterkt, mocht ik Denoi's enorme wapencollectie zien. Hij had die, toen hij zag dat het bos in brand stond, eerst naar het dorp gebracht waar iemand er wel even op wilde passen. Hij zei dat als mijn wond genezen was en hij weer een nieuw huis gevonden had, ik mocht oefenen met de pijl en boog en het zwaard. Dat deed ik. Ik wil niet opscheppen, maar ik werd best wel goed. Zelfs beter dan Denoi zelf. Daarna leerde ik ook vechten met andere wapens en zonder wapens.' Sam stond op. 'We moesten maar gauw eens naar bed gaan.' Lilly die nog van alles wilde vragen, stond ook op. 'Waar moet ik slapen?' Sam rommelde even in een la en haalde een slaapmat, een deken en een kussen tevoorschijn. 'Hier. Voorlopig moet je het hier mee doen. Ik heb maar één bed.'

Hoofdstuk 2

Slaperig deed Lilly haar ogen open. Even wist ze niet waar ze was, maar opeens schoot het haar weer te binnen. Ze was bij Sam. Ze wreef in haar ogen en bekeek het huisje eens goed. Gisteren was het donker geweest, dus had ze het huisje niet zo heel goed kunnen bekijken. Lilly zocht de deur van Sams kamer en opende hem zachtjes. Ze keek naar binnen, maar zag Sam niet. Waar is ze, vroeg ze zich af. Snel dronk Lilly wat water, kleepte zich aan, pakte een mantel van de kapstok en ging naar buiten. Ze stond nog net op tijd stil om niet tegen het paard, dat voor de deur stond, aan te botsen. 'Hoi, ben je ook wakker? Ik heb extra stil gedaan zodat je niet wakker werd.'

'Ja, ik ben wakker.' Lilly rolde met haar ogen. 'Dat lijkt me nogal logisch. Wat doet dat paard hier?'

'We gaan zo naar het dorp. Heb je honger?', vroeg Sam, 'Dan maak ik ontbijt.'

'Ik lust wel wat.' Samen met Sam ging Lilly naar binnen. 'Waar houd je van? Ei, spek, kaas, geroosterd brood, melk, thee?' Het water liep Lilly al in de mond als ze dacht aan al dat lekkere eten. 'Ik lust alles! Hoe kom je daar eigenlijk aan?' Lilly had geen idee hoe ze aan al dat eten kwam als niemand mocht weten dat ze bestond. 'Geruild in het dorp natuurlijk.', zei Sam alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. 'Geruild voor wat? En hoe kun je zomaar dingen ruilen als niemand mag weten wie je bent?' Sam lachte. 'Dat zijn twee vragen in één keer. Op welke wil je eigenlijk antwoord?' 'Allebei!' 'Nummer één: voor de opbrengst van de jacht en nummer twee: ze kennen me nog van vroeger toen ik nog bij Denoi woonde. Denoi hielp ook deze mensen toen hij hierheen was verhuisd. De mensen denken dat ik hier nu ergens in de buurt woon en dat ik het gewoon prettig vind om hier nog eens te komen. Dat mogen ze denken van mij. Zo heb ik er in ieder geval geen last van.' Sam liep naar de keuken en bakte eieren en spek. Ook roosterde ze wat brood en zette ze thee. 'Als we nu thee drinken, kunnen we vanmiddag melk drinken', zei Sam. Toen Sam en Lilly klaar waren met ontbijten, ging Sam naar buiten. 'Ik ga naar het dorp.' 'Mag ik mee?' Lilly keek Sam smekend aan. 'Dat kan echt niet. Wat nou als mensen je herkennen? Dat komt wel een beetje raar over nu je ouders net vermoord zijn. Straks gaan ze jou nog verdenken.' 'Wat kan jou het eigenlijk schelen? Ik ben je toch alleen maar tot last nu ik weet dat dit hele geesten gedoe allemaal nep is. Ik zou je kunnen verraden.' 'Nee, dat kun je niet', zei Sam

terwijl ze Lilly triomfantelijk aankeek. 'Waarom niet?' 'Omdat jij mijn leerling wordt!' 'Wat!' riep Lilly ongelovig.

'Stap je hier af? Dan ga ik alleen verder. O ja, doe wel de kap van je mantel op.' 'Doe ik', bromde Lilly. Ze had eigenlijk helemaal geen zin om de leerling van Sam te zijn, maar ze had geen keus. Waar moest ze anders heen?

Snel stapte ze van Bliksem af. Bliksem was het pikzwarte paard van Sam. Lilly deed de kap van haar mantel op. 'Zo goed?', vroeg Lilly geïrriteerd. 'Prima.'

'Ik zie je over drie uur weer op deze plek.' Sam reed op Bliksem naar het dorp. 'Hallo Ben, kan ik een kar van je lenen?' 'Natuurlijk, Sam. Wanneer krijg ik hem weer terug?' vroeg Ben. 'Aan het eind van de ochtend. Is dat goed?' 'Ja hoor, Sam. Tot het eind van de ochtend is hij helemaal voor jou.' Sam haalde een haas uit haar tas. 'Hier, die is voor jou.', zei Sam en ze gaf de haas aan Ben. Ben zwaaide naar Sam. 'Heel erg bedankt!' Sam spande Bliksem in. 'Zo, nu naar meneer Esselde.' Niet veel later stond Sam bij de familie Esselde op de stoep. Ze had hout nodig. Veel hout. En daar kon meneer Esselde voor zorgen. Meneer Meister had ook hout, maar dat was brandhout en geen hout om dingen van te maken. Nadat de kar van Sam was volgeladen, bedankte ze meneer Esselde. Ze gaf hem, naast het geld voor het hout, ook nog twee duiven. 'Heel erg bedankt voor het hout!' 'Graag gedaan!' 'Nu naar de paardenfokker', zei Sam tegen zichzelf. Daar aangekomen liep Sam meteen naar de stallen. Daar stond een prachtig zwart paard. 'Al een keuze gemaakt?' vroeg de paardenfokker. 'Ik zou graag dit paard willen.' Sam had het zwarte paard al eens eerder gezien en wist al vanaf het begin dat ze die wilde, als ze een ander paard nodig zou hebben. 'Hij kost vijfhonderd zilveren kronen.' 'Je kunt veertig gouden kronen van me krijgen', zei Sam die een beetje schrok van de hoge prijs. Eén gouden kroon stond gelijk aan tien zilveren kronen en één zilveren kroon stond gelijk aan tien gewone kronen. In één gewone kroon zaten honderd prennen of tien gesten. 'Vijfenveertig' 'Veertig! Je krijgt geen pren meer.' De paardenfokker moest lachen. 'Je ben een harde zakenvrouw. Maar goed dan, voor veertig gouden kronen is hij helemaal van jou. Sam legde een zakje op de tafel. 'Hier.' De paardenfokker telde alle kronen en gaf het paard aan Sam. 'Ik hoop dat je er veel plezier van zult hebben.' Sam, die voor de zekerheid nog een zadel, hoofdstel en teugels had mee genomen, zadelde het paard. 'Hoe heet hij eigenlijk?' 'Storm.' Sam liep naar buiten en

haalde in het dorp de rest van de dingen die ze nodig had. Toen ze alles had, reed ze naar het bos. Daar wachtte ze op Lilly die precies op tijd aan kwam lopen.

‘Hier heb je een boog en een koker met pijlen. Oefen daar maar wat mee. Ik breng de kar even terug. Als ik weer terug ben, zie ik wel hoe ver je bent.’, zei Sam en ze liep naar Bliksem. Verbaasd keek Lilly naar het wapen. Ze had nog nooit eerder een wapen in handen gehad. Laat staan er mee geoefend. ‘Het lukt je echt wel hoor, zei Sam die wel snapte hoe Lilly zich voelde. Ijverig ging Lilly aan de slag. Ze wilde het goed kunnen als Sam weer terug was. Helaas voor Lilly viel dat tegen. Boogschieten was een stuk moeilijker dan Lilly had gedacht en toen Sam weer terug kwam, bakte Lilly er nog niet veel van. Sam deed een paar keer voor hoe je een boog moest spannen en schoot drie keer, drie keer in de roos. Als Lilly het Sam zag doen, leek het heel erg simpel, maar Lilly wist inmiddels wel beter. Aan het eind van de middag lukte het Lilly om in de buitenste rand van de schietschrijf te schieten.

Hoofdstuk 3

Een jaar later zaten Sam en Lilly op hun paarden. Lilly had veel geoefend met de wapens van Sam. Ze was inmiddels met veel wapens bijna net zo goed als Sam. Ze waren op weg naar het dorp. Meneer Meister had gevraagd of ze wilden helpen met het ophalen van het hout. Meneer Meister was een houthakker en in de lente werd al zijn gehakte hout naar het dorp gebracht. Hij hakte zijn hout in een bos een paar dorpen verderop. Daarom liet hij aan het eind van de zomer al zijn hout naar zijn eigen huis brengen. Aangezien het Sams schuld was, dat niemand meer in bos durfde te komen, had ze hem graag willen helpen. Dus waren Sam en Lilly op weg naar het dorp. In het dorp aangekomen, reden ze meteen door naar meneer Meister. 'Halt!' riep een agent. Verbaasd stopten Sam en Lilly. Wat was er nu weer mis? 'Zouden jullie willen afstappen?' 'Waarom?' vroeg Sam geërgerd. 'Wilt u alstublieft doen wat ik zeg.' Zuchtend liet Sam zich uit het zadel glijden. Ze gebaarde Lilly hetzelfde te doen. 'Bent u Sam de oud-leerling van Denoi?' 'Ja dat ben ik', antwoordde Sam die er niks van begreep. 'Dan arresteer ik je in de naam van de koning.' Lilly schrok. Ze mochten Sam niet meenemen! Tot Lilly's grote verbazing bleef Sam rustig. 'Wat heb ik dan gedaan, dat ik gearresteerd zou moeten worden?' Sam verwachtte dat ze er achter waren gekomen dat zij degene was die er in het bos voor zorgde dat het leek alsof het daar spookte, maar dat bleek niet het geval. 'De koning heeft het ons opgedragen.' Dit verraste Sam volkomen. Niet dat ze nu gerustgesteld was. Nee, dat zeker niet. Hij was meedogenloos en gemeen. Sam walgde van die man. Tien jaar geleden had hij het kasteel van de oude koning aangevallen. Hoe hij toen aan al die goed getrainde soldaten kwam, wist Sam niet. Wat ze wel wist, was dat hij naast meedogenloos en gemeen ook nog eens heel slim was. Dat bleek wel uit hoe hij het kasteel had weten te veroveren. Hij had aangevallen toen een groot deel van het leger weg was. Het tijdstip van de aanval was ook heel goed gekozen. De aanval was gepland op het moment dat het einde van de wacht al in zicht was. Dan waren de wachters het minst oplettend omdat ze dan dachten: het zou wel heel toevallig zijn als er net nu nog wat zou gebeuren. De koning had eerst het kasteel in brand laten zetten. Nu was iedereen er mee bezig om zo snel mogelijk uit het brandende kasteel te komen en niet om het kasteel te verdedigen. Al met al was de aanval zo goed georganiseerd dat de oude koning werd verslagen en Aref, zo heette de koning, zichzelf tot koning had laten kronen.

Inmiddels stond er al een redelijk grote menigte om de agenten, Lilly en Sam. In het dorp gebeurde niet zo vaak wat. Dit was dus leuk om naar te kijken. 'Maak dat je wegkomt, Lilly!' siste Sam. 'Straks bedenken ze nog dat ze jou ook mee moeten nemen.' Sam gaf de teugels van Bliksem aan Lilly. Lilly wist niet goed wat ze moest doen. Ze kon Sam toch niet alleen laten? 'Nu!' Lilly hakte de knoop door en gaf Storm de sporen.

De paarden gingen er als een speer vandoor. Verbaasd gingen de mensen opzij voor de galopperende paarden. Sam zag dat de agenten even waren afgeleid en gaf één van de agenten een harde klap op zijn achterhoofd. De agent viel bewusteloos op de grond. Ze probeerde het ook bij de andere agent, maar hij was er op bedacht en ontweek de slag. Sam stortte zich op de agent. Opeens viel ze op de grond. Een andere agent had gezien wat er gebeurde en had een steen naar het hoofd van Sam gegooid. Het was een goede worp geweest, want hij trof precies Sams rechter slaap.

Jelida keek op. Ze hoorde voetstappen. Ze keek door de tralies van haar cel in de richting van het geluid. Ze had al wel een vermoeden wie het was, maar ze hoopte dat ze ongelijk zou hebben. Helaas had ze wel gelijk. Jelida keek naar haar bezoeker en zag het gezicht van Aref Berston. 'Wat moet je van me?' vroeg Jelida, bang voor wat hij zou zeggen of doen. 'Niks', zei Aref. Hij grijnsde gemeen. 'Ik heb een verrassing voor je.' 'Wat dan?' vroeg Jelida terwijl ze het eigenlijk niet wilde weten. Aref grijnsde nog eens en keek Jelida recht in haar ogen. 'Ik heb een mooi bericht gekregen. Ik ben uitgenodigd door baron Disare en ik wil jou meenemen. Ik hoorde dat hij een verrassing voor me had en toen dacht ik: laat ik mijn goede vriendin Jelida ook meenemen.' 'Ik ben niet jouw vriendin!'

'Ach, wat maakt het uit. Het gaat er om dat ik jou ook meeneem.' Jelida zuchtte. Ze had geen idee wat haar te wachten stond. Het beloofde in ieder geval niet veel goeds. Daarvoor kende ze Aref te goed. Die nacht sliep Jelida niet goed. Allerlei wilde theorieën spookten door haar hoofd, maar aan het eind van de nacht had Jelida nog steeds geen idee wat het zou kunnen zijn.

Helemaal van streek reed Lilly naar de rand van het bos. Ze twijfelde even, maar ging toen toch naar huis. Daar zette ze de paarden op stal. Lilly liep naar binnen. Ze moest weten wat er met Sam gebeurd was. Snel trok Lilly andere kleren aan. Misschien liepen er nog agenten rond die haar wilden pakken. Ze bedacht dat het misschien

wel handig was als ze Sammy mee zou nemen. Ze riep Sammy en liep naar het dorp. Al snel kwam ze er achter dat Sam naar het kasteel van baron Disare was gebracht. Niet wetend wat ze moest doen, liep ze maar weer terug naar huis. Daar liep ze rechtstreeks naar haar kamer en liet zich op haar bed vallen. Ze keek rond en dacht terug aan de eerste keer dat ze Sam had ontmoet. Toen had het huis nog maar één slaapkamer. Sam had zelf een kamer en bed voor Lilly gemaakt. Ze snapte niet dat Sam het gevecht tegen de agenten had verloren. Ze had van de dorpsbewoners gehoord dat Sam eerst aan de winnende hand was, maar toen opeens bewusteloos op de grond was gevallen. Niemand was het ooit gelukt om Sam te verslaan. Hoe langer Lilly er over na dacht hoe meer ze vond dat ze Sam moest helpen. Lilly bedacht een plan. Ze zou naar het kasteel gaan, daar dan als bediende naar binnen gaan en dan Sam bevrijden.

Duf deed Sam haar ogen open. Ze had knallende hoofdpijn. Ze keek rond en zag dat ze in een kleine, vieze cel zat. Ze vermoedde dat ze op het kasteel van baron Disare was. Sam hoorde voetstappen. Het was een bewaker en hij had een dienblad met eten bij zich. De bewaker deed de deur open en zette het dienblad neer. Normaal gesproken zou Sam de man aanvallen en dan maken dat ze weg kwam, maar nu bonkte haar hoofd te erg en ze was te moe. Moeizaam kwam Sam omhoog. Ze keek naar het dienblad er lag een stuk brood op en een beker water. Honger had ze niet, maar ze dronk wel wat van het water. Daarna probeerde ze wat te slapen. Dat lukte niet echt, maar Sam bleef proberen.

Hoofdstuk 4

Lilly werd wakker. Gisteren was ze laat in slaap gevallen, maar toch was ze niet moe. Lilly maakte de kar klaar en laadde hem vol met allerlei etenswaren. Met eten kwam ze vast het kasteel wel in. Ze spande Storm voor de kar. Lilly keek hoofdschuddend naar haar paard. Hij zag er veel te netjes uit. Lilly gooide wat zand over haar paard en keek nog eens. Dit zag er al beter uit. Ze riep Sammy en vertrok. Een lange tijd liep Lilly als maar door. Ze meed de dorpjes en daardoor schoot het niet zo op. Ze was nu bij een bos aangekomen. Ze besloot om niet via het dorpje, dat naast het bos lag, te gaan, maar via het bos. Lilly bedacht dat het al middag was en dat het tijd was voor een pauze. Ze dronk wat uit haar fles en at wat. Ook Storm en Sammy kregen wat. Toen ging ze weer verder. Plotseling kwamen er allemaal mensen uit de bosjes. Geschrokken liet Lilly zich voorover vallen. Op dit moment zat haar vermomming haar in de weg. Normaal gesproken had ze messen, een zwaard of een pijl en boog bij haar gehad, maar nu niet. Toen Lilly overeind kwam, zag ze dat een groepje van tien man om haar, Sammy en Storm stond. Ze waren allemaal bewapend. Voorzichtig kwam ze omhoog. Sammy gromde en ook Storm was onrustig. 'Sssh... rustig maar.' Langzaam deed ze haar handen omhoog. 'Wie zijn jullie?' Een man, zo te zien de leider, deed een stap naar voren en zei: 'Houd je mond! Ik stel hier de vragen.' Even overwoog Lilly om een verrassingsaanval te doen en dan te maken dat ze weg kwam, maar dat idee liet ze varen. Ze waren met veel te veel. 'Derk en Lennard, bind haar vast en neem haar mee. Gino, zorg voor die hond. En Fix, zorg voor het paard. We gaan naar het kamp.' Toen ze bij het kamp waren aangekomen, werd Lilly aan een boom vast gemaakt. Ze zag dat er ongeveer vijftig mannen in het kamp waren. Het kamp was goed gecamoufleerd en niet zo groot als je zou denken als je al die mannen zag. 'Kun je het zien?' vroeg de leider onvriendelijk. Geschrokken keek Lilly naar de man. Als hij niet zo boos zou kijken, leek hij best aardig. Hij had iets vaderlijks. 'Wie ben je?' 'Ik ben Lilly en ik wil dat je me laat gaan!' De man sloeg Lilly hard op haar wang. 'Verwaand nest, doe niet zo brutaal'. Lilly's ogen spuwden vuur. 'Moet jij zo nodig zeggen, lafaard! Tegen een meisje die aan een boom is vastgebonden, durf je wel zeker? Hierbij dag ik, Lilly uit Beltos, je uit voor een duel!' riep Lilly luid. Lilly zag dat de rest van de mannen uit het kamp het ook gehoord hadden. Verbaasd keek de man Lilly aan. 'Je bent een meisje!' 'Durf je niet?' daagde Lilly de man uit. Lilly